

Oh kuidas rebbase sabba lendas tule kä, et
agga tuhk ja tolm tagga. Raddus ärra metsa.

Ruf se laulab kõrgest seält:
ärge uskuge keit heält.

Kennad juttud.

1. Mängomees hundiaukus.

Saksama külla rätsep olli allati kandlelõja keige
pulmade ning jodude peäl, ja igga pühapääw
õhto, kui nored innimesed kõrtsis tantsisid. Temma
prukis selle ammeti jures ka rohkeste sedda head
asja, mis hõlpsaste kurgust alla lähhää, ja pär-
rast pahhaste Pähhä rouseb. Õ otsa ollid jälle
kääratsenud, tantsiad lüksid koio pole, joobnud
rätsep omma mängoriistaga ka tagga järrele
lääbi sure metsa.

Korraga kukkus pimmedas: Patsi! auko,
otse pehme karruse padja peäle. Se auk olli
jõgri kaewatud hundi püüdmise auk, ja se waddi
ollu wanna hall isse, mis urrisedes ülleskargas,
ja mehhele hambid näitis.

Mees hirmo pärrast hakkas wiolit mängima,
nenda et mets kõllas kä. Hunt ei sallind sed-
da heält, nago kartis, hoidis emale; agga ni pea
kui mängomees tahtis wahhel ka nattokest puh-
hata, tullu kurri loom jälle lähhemalle.

Ei aita, muud kui ikka hästi luggu lõma! Wioli
üks heäl üks katti! Jah, kes sest woib hoida, ta
mängis kolme keelte peäl. Jubba hakkas koitma.
Teine keel ka katti, ta mängis kahhaga. Pääw
tousis. Wimakš jäi üks ainus maddal heäl weel
järrele. Mees häddas, Pea suitseb, higgi jookseb.

Jubba peastia liggi. Jõger tullu omma kaewas-
tud, hundiauko waatma, mõtles: „Mis jorin
se on, mis seält kulukse nago Ma alt?“ —
Hunt wahtis, mees mängis.

Paught! Walmis. Ei se paiowasfikas ei
murdnud ennan lambid mahha, ega se noala-
pistia ei mängind ennam õ otsa wiolit, ei wõts-
nud ka ennam tilka kurradi lakket omma suhho.

Talwe lastis jõger ennesele hundinahha kasfukast
õmmelda, üksis rätseppa käest: „Kas sedda üht
nahka tunned ka, kus kuli auk rindust lääbi? —

Noolapistia ütles: „Kül tunnen. Tänno
hundile, ja teile ka, Minna olleksin keige omma
kandle mängimise ja wina lakkumiseega wimakš
põrgusse tantsinud!“

1. Pool Puddel.

Kootsi meestel olli Lania rahwaga sõdda. Üks
õhto, pärrast lahengo lõppetamist käis Lania
soldat omma wahhi posti peäl mõda furnokehhad,
puddel õllut kä. Üks heäl hüdis nenda halledaste:
„Anna mulle nattokest juu, mul on surm keele peäl!“